

Arrest

nr. 294 232 van 18 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. DASSEN
Pastoor Coplaan 241
2070 BURCHT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 november 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 23 november 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 17 augustus 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 november 2021 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 23 november 2022 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.11.2021 werd ingediend door:
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op de COVID-19 pandemie als buitengewone omstandigheid. Vooralsnog moet de corona-pandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. De coronacrisis treft de gehele wereld. De genomen eiligheidsmaatregelen binnen het kader van die crisis zijn tijdelijke maatregelen, die bovendien aan verandering onderhevig zijn. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de huidige reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020).

Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat sinds 10 november 2021 alle luchtvaartmaatschappijen terug zonder beperkingen naar/vanuit Pakistan kunnen vliegen. Reizen naar Pakistan is aldus perfect mogelijk. We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij de organisatie 'We are Belgium too' ondersteunt, die een ultieme vraag zou zijn om de situatie van mensen zonder papieren te verbeteren. Hij wijst er op dat de buitengewone omstandigheden niet transparant zouden zijn en bij niemand bekend zouden zijn behalve bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wat voor willekeur zou zorgen terwijl alle regularisatiedossiers op een gelijke manier behandeld zouden moeten worden. Echter, betrokkene toont niet aan waarom dit feit een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk zou maken. Het is de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om naar België te komen en zich te nestelen in illegaal verblijf. Hij is dus zelf ten volle verantwoordelijk voor de situatie waarin hij zich bevindt. Volgens zijn eigen verklaringen verblijft hij in België sinds 2015 zonder dat hij geprobeerd heeft om een machtiging van verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan via huidige aanvraag 9bis en dit meer dan zes jaar na zijn binnenkomst. Betrokkene diende zich te schikken naar de Belgische wetgeving en heeft nagelaten zijn verblijf kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten. Het feit dat betrokkene niet akkoord is met de bestaande wetgeving inzake 9bis en meent dat dit anders moet in een rechtsstaat, betreft zijn persoonlijke mening. Dit kan bezwaarlijk worden beschouwd als een element dat het voor hem persoonlijk bijzonder moeilijk of onmogelijk zou maken om zijn aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Huidige beslissing verplicht hem enkel om de aanvraag in het buitenland in te dienen wat een tijdelijke maatregel is en dus niet strijdig is met de principes van een rechtsstaat, zoals het gelijkheidsbeginsel.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij niets zou hebben om naar terug te keren. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 32 jaar in Pakistan en zijn/har verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie

voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets zou hebben om naar terug te keren niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van zijn recht op een familie-en privéleven en omdat hij hier banden en in feite alles, heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er nog familieleden van hem in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden vijf getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken.

Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid.

De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Pakistan uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228;

EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2015 in België zou verblijven, dat hij dus al meer dan zes jaar in België zou verblijven, dat al zijn belangen zich in België zouden bevinden, dat hij er alles aan zou doen om zich verder te ontwikkelen en te vormen, dat hij graag

zijn dromen zou willen waarmaken, dat hij zou willen werken, dat hij niet zou wensen terug te vallen op ons sociale zekerheidssysteem, dat hij goed geïntegreerd zou zijn, dat hij hier vrienden gemaakt zou hebben en een netwerk uitgebouwd zou hebben, dat hij hier gelukkig zou zijn, dat hij een werkbelofte voorlegt evenals vijf getuigenverklaringen, een verklaring van zijn huisarts en een vaccinatiecertificaat) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.2. Op 23 november 2022 werd ten aanzien van verzoeker tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

*"De heer:
[...]*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.*

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikei 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind . Betrokkene toont niet aan dat er sprake is van minderjarige kinderen.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt

De gezondheidstoestand Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een medische problematiek.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Enig Middel: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: namelijk schending van de wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker kreeg een beslissing van de dienst vreemdelingenzaken met betrekking tot zijn regularisatieaanvraag gedateerd 23.11.2022 doch het heeft tot 07.06.2023 geduurd vooraleer hij werkelijk in kennis werd gesteld van de negatieve beslissing zelf evenals van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De aanvraag van verzoeker werd onontvankelijk verklaard.

Dat de reden van de beslissing de volgende is (eigen samenvatting):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op de covid19 pandemic als buitengewone omstandigheid. Deze pandemic dient volgens dvz beschouwd te worden als van tijdelijke aard. De genomen maatregelen betreffen tijdelijke maatregelen. Verzoeker toont niet aan dat de huidige reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Reizen naar Pakistan is mogelijk.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij de organisatie "we are Belgium too" ondersteunt. Hij wijst erop dat de buitengewone omstandigheden niet transparent zouden zijn en bij niemand bekend zouden zijn behalve bij dienst vreemdelingenzaken, wat voor willekeur zou zorgen terwijl alle regularisatiedossiers op een gelijke manier zouden behandeld moeten worden. Hij toont echter niet aan waarom dit feit een tijdelijke terugkeer naar Pakistan bijzonder moeilijk zou maken.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij niets zou hebben om naar terug te keren. Hij maakt dit echter niet aannemelijk.

Wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft, stelt dvz dat verzoeker niet aantoont dergelijke nauwe banden te hebben die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

De elementen van lang verblijf en integratie (het feit dat hij sinds 2015 in België verblijft, dus al meer dan 6 jaar hier zou verblijven,) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden.

Verzoeker kreeg op 23.11.2022 eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten. Hierin wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet. Hij is niet in het bezit van een geldig visum.

Verzoeker kan zich met voorgaande beslissingen niet akkoord verklaren, reden waarom hij beroep aantekent.

Dat de bestreden beslissing een schending vormt van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van haar beslissing niet afdoende rekening gehouden heeft met de humanitaire redenen en prangende humanitaire situatie van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing omtrent de humanitaire redenen en prangende humanitaire situatie van verzoeker niets motiveert.

Dat derhalve om deze reden de bestreden beslissing reeds niet afdoende is gemotiveerd, niet zorgvuldig en redelijk werd genomen.

Dat voorts dienst vreemdelingenzaken het volgende stelt in haar beslissing: De elementen van lang verblijf en integratie (het feit dat betrokkene sinds 2015 in België zou verblijven, dat hij dus al meer dan 6 jaar in België zou verblijven, dat al zijn belangen zich in België zouden bevinden, dat hij er alles aan zou doen om zich verder te ontwikkelen en te vormen en dat hij graag zijn dromen zou willen waarmaken, dat hij zou willen werken, dat hij niet zou wensen terug te vallen op ons sociale zekerheidssysteem, dat hij goed geïntegreerd is, dat hij hier vrienden zou gemaakt hebben en een netwerk uitgebouwd zou hebben, dat hij hier gelukkig zou zijn, dat hij een werkbelofte voorlegt evenals 5 getuigenverklaringen,

een verklaring van zijn huisarts en een vaccinatiecertificaat) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden.

Dat verzoeker niet inziet waarom de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid zouden kunnen aanvaard worden en deze automatisch tot de gegrondheid van de aanvraag behoren.

Dat verzoeker van mening is dat elementen van lang verblijf en integratie wel degelijk een buitengewone omstandigheid kunnen vormen om de aanvraag 9 bis hier in België in te dienen.

Dat immers algemeen geweten is en bekend dat als vreemdeling zich 4 jaar in de asielpprocedure bevinden of met kinderen 3 jaar, zij normaliter een positieve beslissing bekomen van dienst vreemdelingenzaken en derhalve de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard. Dat er in deze omstandigheden geen probleem stelt inzake het aantonen van buitengewone omstandigheden en verzoeker niet inziet waarom verzoeker zijn lang verblijf, met name intussen 8 jaar, ook geen buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken om zijn aanvraag ontvankelijk te verklaren en hier te behandelen.

Een lang verblijf kan wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9 bis van de vreemdelingenzaken.

Verzoeker ziet niet in waarom zijn situatie anders is dan diegene van vreemdelingenzaken die lang in procedure zitten en waarom hun aanvragen wel als ontvankelijk worden verklaard en de zijne niet.

Temeer daar zijn eigen regularisatieaanvraag ook zeer lange tijd in beslag genomen heeft om tot een beslissing te komen. De aanvraag werd ingediend in november 2021 terwijl verzoeker pas een negatieve beslissing bekwam op 07.06.2023, met name meer dan 1,5 jaar later.

Artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis.<W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op

:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [- waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard : 1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Uit het voorgaande blijkt dat artikel 9 bis van de vreemdelingenwet geen criteria voorziet om uit te maken wanneer er sprake is van buitengewone omstandigheden of niet.

Aldus is verzoeker van mening dat de wetgever niet heeft uitgesloten dat bijvoorbeeld elementen van lang verblijf en integratie kunnen beschouwd worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoeker bevindt zich vorder ook niet in de gevallen welke voorzien werden om de aanvraag als onontvankelijk te beoordelen.

Hij heeft geen elementen aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure

Hij heeft geen elementen ingeroepen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

Hij heeft geen elementen ingeroepen die reeds ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

De wetgever heeft in artikel 9 bis immers nergens voorzien dat een lang verblijf of integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken of dat de aanvraag dan onontvankelijk dient verklaard te worden.

De bestreden beslissing is aldus in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet daar waar zij stelt dat elementen van lang verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

Dienst vreemdelingenzaken stelt dat de elementen van lang verblijf en integratie, opgeworpen door verzoeker, behoren tot de gegrondheid van de aanvraag.

De bestreden beslissing is gelet op het voorgaande een schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet aangezien zij een voorwaarde toevoegt.

Nergens bepaalt artikel 9 bis van de vreemdelingenwet dat elementen van lang verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Dat dienst vreemdelingenzaken met bovengaande elementen geen rekening heeft gehouden.

Dat dienst vreemdelingenzaken in huidige casu in feite nagelaten heeft een concrete belangenafweging te maken.

Dat minstens de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is op dit vlak.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

*Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.
Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracto en vormelijke stijlformule.*

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient dat ook vernietigd te worden wegens schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet juncto schending van van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De bestreden weigeringsbeslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of verweerder kon oordelen of verzoeker voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

In concreto voert verzoeker aan dat hij niet inziet waarom de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden en waarom deze automatisch tot de gegrondheid van de zaak zouden behoren. Hierbij voert hij aan dat hij al sinds 2015 in België verblijft. Volgens verzoeker is het “*algemeen geweten [...] en bekend dat als [een] vreemdeling zich 4 jaar in de asielprocedure bevind[t] of met kinderen 3 jaar, zij normaliter een positieve beslissing bekomen van dienst vreemdelingenzaken en derhalve de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard. Dat er in deze omstandigheden geen probleem stelt inzake het aantonen van buitengewone omstandigheden en verzoeker niet inziet waarom verzoeker zijn lang verblijf, met name intussen 8 jaar, ook geen buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken om zijn aanvraag ontvankelijk te verklaren en hier te behandelen.*”

Verweerder stelt *in fine* van de bestreden weigeringsbeslissing dat de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden. Doch dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop te wijzen dat deze passage in wezen de conclusie is van wat eraan voorafgaat. Verweerder heeft immers eerder onderzocht of het privéleven van verzoeker in België van dien aard is dat een tijdelijke terugkeer om zijn aanvraag in te dienen bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn in het algemeen, dan wel een schending zou inhouden van artikel 8 van het EVRM in het bijzonder. Het is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk om, na te hebben vastgesteld dat een tijdelijke terugkeer geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, vast te stellen dat de elementen van het privéleven niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend maar

behoren tot de gegrondheid ervan. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen concrete elementen aan betreffende zijn privéleven en voert geen grief aan tegen verweerders beoordeling in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Verweerders beoordeling is overigens in lijn met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker voert geen andere concrete elementen aan waaruit blijkt dat in zijn specifieke geval het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om voormelde rechtspraak van de Raad van State te volgen en vast te stellen dat zijn verblijf in België geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

3.4. Waar verzoeker op zeer algemene wijze betoogt dat er geen rekening is gehouden met de humanitaire redenen die hij aanvoerde en zijn prangende humanitaire situatie, voert verzoeker geen andere concrete elementen aan waarmee onterecht geen rekening is gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,

A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

C. VERHAERT